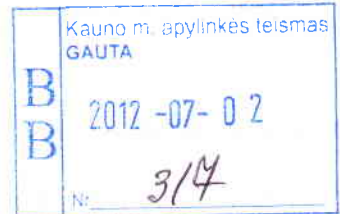

KAUNO MIESTO APYGARDOS TEISMUI
NUO PILIEČIO LINO HERMANO
a.k. 38102050677

APELIACINIS SKUNDAS
b. b. nr. 1-336-530/2012
2012 07 02

Šią man iškeltą neteisėtą baudžiamąją bylą nusikalstamai dirbdamas sukurpė prokuroras Dariusz Dziegoraitis, todėl byla tapo neva jau teisėta, taip ir pasiekė teismą. Bylos įrodymai nuo pat pradžių buvo renkami šališkai, todėl nenuostabu kad Kauno miesto apylinkės teismas 2012 m. birželio 14-ąją priėmė tiesos neatspindintį nuosprendį. Su minėtu nuosprendžiu nesutinku, nes jis yra priimtas remiantis melu bet tikrai ne tiesa ir ją atspindinčiais realiais faktais.

Baudžiamojoje byloje nr. 1-336-530/2012 teigiama jog 2008-09-23, apie 20.50 val., bute, Vaidilutės g. 4-12, Kaune, neva necenzūriniais įžeidžiančiais žodžiais išplūdau N. Kiaušą ir A. Valucką.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje yra iškraipyti ne tik šiame teismo procese mano duoti parodymai, bet ir klaidinančiai pateiktas mano patikslinimas, apie tai kaip buvau nustumtas nuo man priklausančio būsto durų. Apie tai kad parodyčiau jog buvau jėga nustumtas nuo būsto durų, neužsiminta. Aplamai 2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje mano duoti parodymai nėra užrašyti objektyviai ir tiksliai, todėl teigiu, kad jie yra iškraipyti. Tiesai nustatyti ir įsitikinti kad iš tiesų taip yra, tikslinga peržiūrėti teismo posėdžių vaizdo įrašus bylos nr. 1-336-530/2012, nes Kauno miesto apylinkės teisme visi iš esmės vykę posėdžiai buvo filmuojami vaizdo kamera, todėl tai gali palengvinti tiesos nustatymą šioje man ir K. V. Žaltauskui neteisėtai iškeltoje byloje.

Nors teismo posėdyje, kuriame buvo nagrinėjama baudžiamoji byla, Nerijus Kiaušas sakė kad jam vykti adresu Vaidilutės g. 4-12 buvo liepta „iš viršaus“, ir aš tai atsimenu. Bet štai 2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje matyti užrašyta visai kas kita. Ten jau teigiama jog „vakare gavo iš VPK budėtojo nurodymą nuvykti į Vaidilutės gatvę, kad ten yra sugadintas automobilis“. Tai gi nuosprendžio medžiaga ne tik neatitinka realių įvykių, bet neatitinka ir davusių parodymus bei liudytojų teiginių.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje policininkų yra daug primeluota manęs atžvilgiu, nes akivaizdžiai vykdę kažkieno tai nurodymus policininkai ieško būdų išsisukti, o teismas jais kaip visada tiki, nors ir policijon eina dirbti menkesnio intelekto ir išsilavinimo žmonės, būtent tie kurie niekur kitur nepritampa. Šio nuosprendžio medžiagoje teigiama jog aš N. Kiaušą konkrečiai vadinau „kagėbistais“. To niekada nebuvo ir jokiose audio bei video laikmenose to net nėra užfiksuota. Šie policininkų teiginiai yra siaubingas melas ir šmeižtas, ką galima nesunkiai įrodyti net ir nagrinėjant tą pačią šališkai surinktą nuo bylos nušalintojo nesąžiningo prokuroro Dariaus Dziegoraičio medžiagą.

Šios man neteisėtai sukurtos bylos nuosprendyje yra užfiksuotas Aleksandro Volobujevo pasisakymas, jog jo žmonos giminaičiai tarybiniais laikais dirbo milicijoj. Tai yra pagrindas sprendžiant šią bylą, į kuri visiškai nebuvo atsižvelgta, nes esu įsitikinęs kad byla nr. 1-336-530/2012 yra A. Volobujevo grasinimo susidoroti „remiantis savo ryšiais“ rezultatas.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje teigiama: „matyti, uniformuotas policijos pareigūnas stovėdamas tarpduryje išsitraukė kažkokį dokumentą“. Kaip matyti iš filmuotos vaizdo medžiagos, aprašomuoju momentu policininkas išsitraukia savo užrašus ir ruošiasi kažką užsižymėti, sakydamas: „savo asmens dokumentą pilieti pateikit“, o K. V. Žaltauskui atsakius: „aš neturiu jokio asmens dokumento“ pareigūnas užrašus įsideda. Peržiūrėjus filmuotą medžiagą susidaro toks vaizdas, jog K. V. Žaltauskui nepateikus asmens dokumento duomenų, minėtas pareigūnas neturi reikalo toliau naudotis savo užrašų knygele ir todėl ją įsideda atgal. Taip ir ne

priešingai šiuos jo rankų gestus supratau įvykio metu, 2008-aisiais. Kodėl juos teismas iškraipė ir panaudojo nusikaltusių policininkų naudai, lieka neaišku.

Kaip keletoje momentų pastebėjau jau anksčiau, šioje 2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje visokiais būdais bandoma išsukti nuo galimos atsakomybės policijos pareigūnus, kuri jiems grėstų jei šioje byloje būčiau išteisintas. Nuosprendžio medžiagoje rašoma „*(Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Baudžiamųjų bylų skyriaus 2007 m. birželio mėn 19 d. nutartis baudžiamojoje byloje Nr. 2K-421/2007)*. Tai, kad šie žodžiai paprastai naudojami policijos pareigūnams įžeisti, kaip „kagėbistai, mentai, gaidžiai, piderastai“ rodo teisminė praktika ir teismų pripažįstami kaip žodžiai sakomi tikslu įžeisti, sumenkinti policijos pareigūnus kaip asmenis atliekančius savo tarnybines funkcijas.“ Kadangi nei aš, nei K. V. Žaltauskas niekada anksčiau nekonfliktavome su policininkais, ar nebuvo kaip kokie nusikaltėliai, kurie pastoviai bendrauja su Lietuvos teismais, todėl mes šių žodžių nežinojome ir savo kalboje ne pagal paskirtį nevartojome. Minėtus neva įžeidžiančius žodžius ir jų panaudojimo ne pagal jų tikrąją paskirtį (t.y. įžeidimo tikslu) galimybę tiek aš tiek K. V. Žaltauskas sužinojome iš mums įteikto kaltinamojo akto bei papildomai iš 2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagos. Kiek teko domėtis, gal būt, šiuos žodžius ne pagal jų tikrąją paskirtį dažniausiai naudoja kaliniai. Su šiuo kalinių subkultūros reiškiniu susidurti, bei ką minėti žodžiai turi įžeidžiamo, iki kaltinamojo akto gavimo aš nesusidūriau. Man įprastoje Kauno miesto aplinkoje žodis „mentai“ reiškia BTV televizijos transliuojamo serialo pavadinimą, tuo tarpu žodis „gaidys“ yra naminio paukščio pavadinimas. Tuo tarpu žodį „piderastai“ remdamasis Lietuvos Teismų darbo vaisiais, suprantu kaip asmenį išaukštinantį terminą kuris apibūdinamąjį asmenį iškelia aukščiau visų kitų likusių visuomenės sluoksnių ar kastų, aukščiau moralės ir net gi aukščiau Lietuvos Respublikos Konstitucijos veikimo zonos ribų. Lietuvoje „piderastas“ (dažniausiai žiniasklaidoje vartojama „gėjus“) turi didesnes teises, jis kaip asmuo yra labiau ginamas Lietuvos teismų bei kitų valdžią ir galią turinčių institucijų. Todėl darytina išvada, jog tai yra asmenį aukštinantis, bet ne pažeminantis žodis. Kadangi nei vieno iš minėtų žodžių 2008-09-23 vakarą pareigūnų atžvilgiu nevartojavau, todėl jokio nusikaltimo kurį kaip nors galėčiau įvardinti, ar bent daryti prielaidą jog esu padaręs, neįžvelgiu. Remiantis aukščiau išdėstytu, taip pat, kaip papildomai teko domėtis, pasiremiant tarp Kauno gyventojų plačiai paplitusia nuomone galiu teigti jog Kauno policininkai dažniausiai „išižeidžia“ šiais standartiniais žodžiais „mentai, gaidžiai, piderastai“. Matomai Kauno policininkai tai jau žino iš savo praktikos ir yra įpratę kaip reikia „liudyti“ pakliuvus į nemalonią situaciją ir kokiais žodžiais skūstis neva kas nors esą juos išvadinę.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje apie mano elgesį, nutrūkus vaizdo ir garso įrašui iki buvo pradėtas daryti įvykio tik garso įrašas diktofonu, rašoma, jog būtent kaip tik tuo metu ir galėjau keiktis, motyvuojant tiuo, kog jokių mano keiksmazodžių jokiam įrašė nėra. Bet tai tik teismo prielaida, kuri neturi jokių įrodomųjų ar liudininų patvirtintų faktų. Kaip aš galiu būti charakterizuojamas tik paties teismo išsigalvota prielaida? Manau kad tai dar vienas momentas, kuomet falsifikuojant faktus (laužiant iš piršto) buvau neteisingai apkaltintas, kad policininkai ateityje išvengtų atsakomybės už savo nusikalstamus veiksmus, padarytus 2008-09-23 vakarą mano namuose.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje teigiama kad atnestini mano ir mano advokatės argumentai dėl ikiteisminio tyrimo, kuris beje truko net du metus, ir jame visą laiką buvo teikiamas kaltinimas pasipriešinus policijos pareigūnui. Šie argumentai teismui yra labai su pagrindu, nes kaip gi prokuroras po dviejų metų įtempto darbo su ikiteisminio tyrimo medžiaga, gali padaryti sprendimą jog aš pareigūnams nesipriešinau, o tik juos galimai įžeidžiau? Kaip yra matyti iš bylos medžiagos ir kitų susijusių dokumentų, dėl šių bei kitų aplaidžių ir neabejotinai nusikalstamų veiksmų prokuroras Darius Dzegoraitis ir buvo nušalintas nuo bylos nr. 1-336-530/2012, o vietoje jo buvo paskirtas kitas prokuroras.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje teigiama, kad nenustatytas A. Volobujevo ryšys tarp nukentėjusiųjų ir liudytojo A. Volobujevo. Tai yra todėl, kad šis Kauno miesto apylinkės teismas b.b. nr. 1-336-530/2012 net nebandė nustatyti minėtą ryšį tarp vieno ar kitų byloje minimų asmenų, tuo labiau šis teismas visiškai nesigilino į Volobujevo grasinimą susidoroti, nes kaip teigia

neva nagrinėjo tik mano galimą kaltę dėl LR BK 290 str. Kaip galima pasiekti objektyvumą tiriant įvykį, jei yra atmetamos visos policininkams nepatogios aplinkybės ir jiems nepageidaujami faktai? Darytina išvada kad Lietuvos Respublikos teismai iškraipo įvykius, ir tokiu būdu gina nusikaltėlius nuo jiems grėšiančios bausmės. Kur tuomet yra LR valstybinio Himno žodžiai „ir šviesa ir tiesa mūs žingsnius telydi“? Atrodo kad savą ir visiškai skirtingą teisingumo supratimą gali turėti ir nukentėjusysis ir nusikaltėlis, bet mūsų valstybingumo garanto LR valstybinio Himno žodžiais remiantis, mūsų žingsnius turi lydėti ne teisingumas, kuris gali būti toks kokio kam reikia, bet tiesa, kuri visada yra viena ir niekada nekintanti. Savo argumentus norėčiau papildyti šiuo, kad esmingiausios Lietuvos visuomeninio gyvenimo destruktijos priežastys glūdi neveiksnoje teisės saugoje, visoje Lietuvos teisinėje sistemoje, kuri netarnauja žmogui, kuri negina žmogaus. Tai faktas, kurį konstatuoja didžioji dalis Lietuvos Respublikos piliečių, kurį pastebi ir fiksuoja užsienio šalių atstovai.

Per daugiau nei dvidešimtį metų iš sovietizmo išsilaisvinusios Lietuvos teisės sauga, užuot siekusi vakarietiško tarnavimo visuomenei būdų, nuėjo pačiu pavojingiausiu keliu – neleistinių korupcinių sandorių, neskaidrių ryšių, dažnai verčiančių manipuliuoti įstatymų galiomis, o ne vienu atveju – ir aiškiai susiliejo su kriminalinėmis struktūromis, tokiu būdu iš esmės pažeidžiant principines konstitucines ir teises nuostatas tarnauti tiesai, įtvirtinti teisingumą, ginti žmogaus teises ir laisves. Šiuo metu Lietuvoje susiklostė normaliam valstybės egzistavimui itin grėsminga situacija, kuomet teisingumas nėra svarbus ir siektinas kaip pamatinė kategorija, o teisės raidė, teisėtumas spekuliatyviai iškeliamas virš žmogaus ir paties teisingumo, ir taip tampa manipuliacinio objekto, leidžiančiu priiminti blaiviu protu sunkiai suvokiamus sprendimus ir tarnauti įvairių klanų ambicijoms. Lietuvos teismai ir prokuratūra demonstruoja savo beatodairišką, bet niekuo nepagrįstą neklystamumą, nors visuomenei dažnai akivaizdžiai matomas teisiųjų procesų vilkinimas, rezonansinių bylų netyrimas bei daugelis žmonių neiškių teismo sprendimų liudija didžiules valstybės teisinio pasaulio spragas. Teismai ir prokuratūra Lietuvoje tapo absoliučiai uždaromis nuo visuomenės struktūromis, akivaizdžiai veikiančiomis ne pagal Lietuvos Konstituciją bei įstatymus, bet savas, individualias nuostatas. Šios institucijos tapo visiškai uždaros motyvuotai ir pagrįstai kritikai bei sąmoningai nesiekiančios savo darbinės veiklos gerinimo, saugančios ir dengiančios nuo viešumo didžiules teisinio darbo klaidas, o neretai – net ir nusikalstamą pareigūnų veiką.

2012 m. birželio 14-osios nuosprendžio medžiagoje teismas klaidingai interpretuoja faktus ir garso įrašus, kurie padeda nustatyti tiesą dėl kaimynų reketo ir grasinimo. Tai yra todėl, kad policija yra teisės saugos dalis, o teisės sauga, žinant situaciją Lietuvoje, negrinėdama savo veiksmus visuomet palaikys save pačią ir atrems visus jai metamus kaltinimus. Norėčiau retoriškai paklausti, ar nusikaltėlis gali tirti savo paties nusikaltimą?

Remiantis išdėstytu **prašau:**

panaikinti neteisingą ir neteisėtą Kauno miesto apylinkės teismo 2012-ųjų birželio 14-osios nuosprendį ir b.b. Nr. 1-336-530/2012 mane išteisinti.

Linus Hermanas

